

ERIN HUNTER

WSOY

SOTURI- KISSAT

NOVELLIT

KLAANIEN LEGENDOJA

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, NOVELLAS: LEGENDS OF THE CLANS (SPOTTEDLEAF'S HEART, PINESTAR'S CHOICE, THUNDERSTAR'S ECHO)

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title
WARRIORS, NOVELLAS: LEGENDS OF THE CLANS (SPOTTEDLEAF'S HEART, PINESTAR'S CHOICE, THUNDERSTAR'S ECHO)

Text copyright © Working Partners Limited 2017

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2017

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2024

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-50507-6

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Täplälehdän sydän	5
Mäntytähden valinta	105
Myrskytähden kaiku	201

SOTURI- KISSAT

TÄPLÄLEHDEN SYDÄN

Erityiskiitokset Victoria Holmesille

KUKA KUKIN ON

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	AURINKOTÄHTI – kirkkaanoranssi kolli, jolla on keltaiset silmät
Varapäällikkö	KELTATÄPLÄ – vaaleanharmaa raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
Parantajat	HANHISULKA – pilkullinen harmaa kolli, jolla on vaaleansiniset silmät SULKAVIIKSI – vaalean hopeanharmaa kolli, jolla on kirkkaat meripihkanväriset silmät
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) KIVIKARVA – harmaa kolli MYRSKYHÄNTÄ – siniharmaa kolli, jolla on siniset silmät KYYHAMMAS – laikukas ruskeankirjava kolli, jolla on keltaiset silmät VARPUSKARVA – iso, tummanruskea raidallinen kolli, jolla on keltaiset silmät ja jonka hännästä puuttuu osa PIKKUKORVA – harmaa kolli, jolla on hyvin pienet korvat ja meripihkanväriset silmät PÖRRÖTURKKI – musta kolli, jolla on keltaiset silmät

TUULISPÄÄ – harmaa raidallinen kolli, jolla on vaaleanvihreät silmät

VALKOSILMÄ – vaaleanharmaa naaras, jonka toinen silmä on sokea

UNIKKOAMU – pitkäkarvainen tummanpunainen naaras, jolla on erittäin tuuhea häntä ja meripihkanväriset silmät

PILKKUHÄNTÄ – vaalea raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät

LAIKKUTURKKI – pieni mustavalkoinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät; **VALKOTASSUN** mestari

RASTASKARVA – hiekanharmaa kolli, jolla on kirkkaanvihreät silmät ja rinnassaan valkoinen juova

KIRJOHÄNTÄ – kilpikonnakuvioinen, kauniin pilkullinen naaras

SINITURKKI – paksuturkkinen siniharmaa naaras, jolla on siniset silmät

OHDAKEKYNSI – harmaavalkoinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät; **TIKERITASSUN** mestari

RUUSUHÄNTÄ – harmaa raidallinen naaras, jolla on tuuhea punertava häntä

LEIJONAMIELI – kullanvärinen raidallinen kolli, jolla on vihreät silmät

KULTAKUKKA – vaalean kellanpunainen raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät

LEOPARDIJALKA – musta naaras, jolla on vihreät silmät

- Kuningattaret (naaraat, jotka odottavat tai imettävät pentuja)
- PUNARINTASIIPPI** – pieni ruskea naaras, jolla on meripihkanväriset silmät ja rinnassaan kellanpunainen laikku; **JUOVAPENNUN** (vaaleanharmaa raidallinen naaras) ja **HALLAPENNUN** (valkoinen naaras, jolla on siniset silmät) emo
- NOPSATUULI** – valkeankirjava naaras, jolla on keltaiset silmät; **TÄPLÄPENNUN** (tumma kilpikonnakuviainen naaras), **PAJUPENNUN** (vaaleanharmaa naaras, jolla on siniset silmät) ja **PUNAPENNUN** (pieni kilpikonnakuviainen kolli, jolla on kellanpunainen häntä) emo
- Oppilaat (yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat)
- TIIKERITASSU** – iso tummanruskea raidallinen kolli, jolla on epätavallisen pitkät etukynnet
- VALKOTASSU** – puhtaanvalkoinen kolli, jolla on keltaiset silmät
- Klaanin-
vanhimmat (entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään)
- RUOHОВIIKSI** – vaaleanoranssi kolli, jolla on keltaiset silmät
- TÖPPÖJALKA** – ruskea kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
- KIURULAULU** – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on vaaleanvihreät silmät

LUKU 1

»KUN MINÄ ANNAN merkin, käykää noiden kulkukissojen kimppuun kaikilla Myrskyklaanin voimilla!» Täpläpentu upotti kyntensä puunkantoon ja katsoi uskollisiin sotureihinsa. Soturit katsoivat takaisin silmät pyöreinä, karvat pörrössä, valmiina iskuun. Heidän takanaan kyyristelivät kulkukissat, joiden hännät heilahtelivat odottavasti.

»Myrskyklaani ikuisesti!» Täpläpentu ulvasi.

Tumma kilpikonnakuviainen kolli kiepahti ympäri ja syöksyi lähimmän kulkukissan kimppuun.

»Ei, Punapentu! Ei tuo ollut mikään merkki!» Täpläpentu hyppäsi kannolta alas ja lähti marssimaan kohti pentuetoveriaan, joka yritti juuri upottaa hampaansa vaalean raidallisen naaraspennun niskaan. »Jätä Juovapentu rauhaan!»

Naaras karisti Punapennun kimpusta. Punapentu tömähti maahan, kuului »Uuh!» ja sitten hän kömpi käpäliin ja kääntyi mulkoilemaan Täpläpentua. »Se kuulosti ihan merkiltä!»

»Sinä et sanonut, mikä se merkki olisi», huomautti valkoinen naaraspentu, jolla oli taivaanväriset silmät.

Täpläpentu huitaisi hännällään. »Punapentu, sinä pilasit tämän leikin! Sinä et saa enää olla varapäällikkö.»

»Saanko minä olla varapäällikkö?» naukaisi vaaleanharmaa pentu, joka oli istunut kannon katveessa.

»Ei, Pajupentu, sinähän olet parantaja», Täpläpentu sanoi.

»Ei kun minä haluan osallistua taisteluun!» Pajupentu napisi.

Juovapennun toisella puolella istunut paksuturkkinen valkoinen kolli nousi ylös. »Minä voin olla parantaja, jos sopii.»

»Et sinä saa päättää siitä, Valkotassu», Täpläpentu naukui. »Minä olen päällikkö, ja minä päätän mitä muut tekevät.»

Valkotassu pyöräytti silmiään. »No, en minä ainakaan halua olla kulkukissa. Minä olen myrskyklaanilainen! Sinä olet kauhea komentelija, Täpläpentu!» Hän tassutti Hallapennun luo. »Minä menen soturiksi.»

»Nyt meillä on enää yksi kulkukissa!» Täpläpentu parkaisi. »Ei siitä tule kunnan taistelua!»

»Minäkään en halua olla kulkukissa», naukui Juovapentu.

Punapentu raapi hiekkaa pikkuruisella kynnellään. »Me ei haluta leikkiä sinun kanssasi, Täpläpentu. Sinä aina määräilet!»

Täpläpentu katseli surkeana, kun hänen pesätoverinsa kiittivät aukion poikki auringon lämmittämälle hietikolle ja alkoivat läpsiä vanhaa sammaltuppoa.

»Onko kaikki hyvin?»

Täpläpentu kääntyi ja näki emonsa valkoisenkirjavan naaman. »Punapentu väittää että minä komentelen.»

Nopsatuuli kumartui ja lipaisi Täpläpentua niskasta. Täpläpentu painautui hiukan lähemmäs ja kehräsi.

»Ehkä sinun pitäisi antaa jonkun toisen päättää välillä», Nopsatuuli ehdotti.

»Mutta kun toiset sanoivat että minä saan olla klaanipäällikkö!» Täpläpentu naukui. »Niin eikö minun sitten pidä huolehtia kaikista kissoista?»

»No, on parantajallakin vastuuta», Nopsatuuli kehräsi. »Eikä kukaan päällikkö pärjäisi ilman varapäällikköään. Mieti miten tärkeää Aurinkotähdelle on, että Keltatäplä järjestää partiot.»

»Sitten kun minä olen Myrskyklaanin päällikkö, minä ainakin järjestän itse kaikki partiot», Täpläpentu kajautti. Hän käpertyi emonsa vatsaa vasten ja laski leukansa Nopsatuulen takatassun päälle. »Minä otan Valkotassun varapäälliköksi. Hän on kiltti ja fiksu, ja hän käskee aina Tiikeritassua lopettamaan rehvastelun silloin kun Ohdakekynsi opettaa jonkun uuden taistelujutun.»

Täpläpentu tunsi emonsa jännittyvän. »Ohdakekynnen ei pitäisi opettaa Tiikeritassulle vielä niin paljon taisteluliikkeitä. Hänhän on ollut oppilaana vasta kaksi kuuta. Minä pyydän Leopardijalkaa ottamaan asian puheeksi Ohdakekynnen kanssa. Leopardijalka on Tiikeritassun emo, eikä hän varmasti halua poikansa loukkaantuvan ennen loppuarviointia.»

»Ei se Leopardijalkaa haittaa, hän sanoi niin. Hän sanoi että Tiikeritassu on Mäntytähdän poika ja hänen pitää siksi olla klaanin paras soturi.» Toisinaan Täpläpentu mietti, miltä Tiikeritassusta tuntui se, että hänen isänsä oli lähtenyt Myrskyklaanista kotikisuksi. Nyt päällikkönä oli Aurinkotähti, joka ei antanut kenenkään kiusata Tiikeritassua isäasiasta. Kissat kuitenkin puhuivat kaikkea silloin kun Aurinkotähti ei ollut kuulolla, ja Täpläpentu oli nähnyt tummanruskean raidallisen oppilaan mulkoilevan klaanitovereitaan joskus sen näköisenä kuin olisi syyttänyt heitä Mäntytähdän lähdöstä.

Täpläpentu ryhtyi etsimään maidon tuoksua emonsa vatsaturkin seasta. »Tiikeritassun kannattaa pitää varansa. Minusta tulee paras soturi ikinä ja sillä sipul!»

Nopsatuuli kääntyi mukavampaan asentoon. »Sitä minä en epäile hetkeäkään, pikkuiseni», hän kehräsi. »Mutta ensin sinun on opittava leikkimään kivasti pesätoverien kanssa!»

Kuului rapinaa, kun kissoja työntyi sisään piikkiherne-tunnelista. Täpläpentu katsahti emonsa yli maitopisara viik-sissään. »Metsästyspartio tuli takaisin!»

Hän köynysi tassuilleen ja juoksi tuoresaaliskasalle, jonka vieressä oli soturien jono jättämässä saaliitaan. Etummaisena oli Keltatäplä, joka kannatteli lavat jännittyneinä täysikas-vuista oravaa. Varapäällikkö näytti laihalta ja hänen kylkensä kohoilivat, aivan kuin hän olisi juossut paljon muita sotureita pidemmän matkan.

»Hyvä saalis!» Täpläpentu naukaisi. Soturi nyökkäsi ja astahti taaksepäin päästääkseen Ohdakekyntsen laskemaan oman saaliinsa. Se oli rastas, jonka pehmeät kellanruskeat höyhenet lepattivat tuulessa. Ohdakekyntsi huomasi Täplä-pennun tuijottavan niitä. Hän nykäisi muutaman irti ja ojensi tassuaan.

»Haluatko näitä makuusijaasi?» kolli maukui.

Täpläpennun turkkia kihelmöi. Hän ei ollut varma, oliko hänellä lupa ottaa ensimmäisenä höyheniä tuoresaaliskasasta. Ohdakekyntsi räpäytti silmiään rohkaisevasti. »Ota pois, niistä riittää klaaninvanhimmillekin.»

Täpläpentu kurkotti nappaamaan höyhenet suuhunsa. Ne kutittivat hänen nenäänsä ja hän siristi silmiään ollakseen aivastamatta.

»Saanko minäkin vähän höyheniä?» Valkotassu juoksi paikalle. »Laikkuturkki on rajapartiossa, ja minä sain kerätyksi

sammalet Aurinkotähden vuodetta varten.» Kollioppilas katsoi isäänsä pää kallellaan.

Valkotassun emo Lumiturkki oli kuollut Valkotassun ollessa vielä pentutarhassa. Täpläpennun mielestä Ohdakekynsi tuntui liian nuorelta oppilasikäisen pennun isäksi, mutta hän vietti Valkotassun kanssa aikaa joka päivä, opetti pojalleen ylimääräisiä taisteluliikkeitä ja kertoi hänelle partioista. Täpläpennun isä Kyyhammas oli sitä mieltä että Täpläpentu oli liian nuori oppimaan vielä mitään, ja se oli ihan *hirveän* epäreilua. Hänhän kasvoi koko ajan!

»Tietenkin saat», Ohdakekynsi kehräsi ja kyni rastaan rinnasta toisenkin käpälällisen. Hän työnsi höyhenet Valkotassulle, joka hautasi kuononsa niihin. Kun Valkotassu nosti päänsä, hänen nenäänsä oli tarttunut pikkuisia untuvia.

»Sinulle pitäisi antaa soturinimeksi Siipinen!» Täpläpentu naukaksi. Hän paineli vähän höyheniä myös Valkotassun korviin. »Mitenkähän paljon niitä pitää laittaa, jotta sinä opit lentämään?»

Valkotassu nosti etukäpälänsä ilmaan ja alkoi heilutella niitä. »Enemmän!» hän hihkaksi.

Ohdakekynsi ojensi toisen tukun höyheniä. Täpläpentu tökki niitä Valkotassun poskiin. »Yritä uudelleen!» hän mankui.

Äkkiä hänen ylleen lankesi varjo. »Mitä täällä tapahtuu?»

Täpläpentu kiepahti ympäri nolona. Siniturkki katseli häntä siniset silmät leiskuen. »Mitä höyhensotkua sinä oikein teet?» soturi murisi.

»Me leikittiin», Täpläpentu selitti. »Me haluttiin nähdä, osaako Valkotassu lentää!»

Siniturkki käänsi katseensa Valkotassuun, joka yritti juuri puhallella viimeisiä haituvia kuonoltaan. »Ei tuon ikäisenä enää pitäisi», hän torui. »Nämä höyhenet on tarkoitettu

klaaninvanhimpien makuusijoihin, ei niitä saa tuhlata mihinkään hölmöön leikkiin.»

Valkotassu riiputti päätään. »Anteeksi, Siniturkki.»

Täpläpentua kiukutti. Vaikka Siniturkki olikin Lumiturkin sisar, ei hänellä silti ollut mitään oikeutta tulla komentelemaan Valkotassua. Hän alkoi kaapia levinneitä höyheniä kasaan. »Kyllä niitä voi vielä käyttää makuusijoihin», hän huomautti. »Voidaanko me viedä ne klaaninvanhimpien pesään?»

»Ei, Täpläpentu, se on oppilaiden tehtävä», Siniturkki maukui.

»Täpläpentu yritti vain olla avuksi», Ohdakekynsi puuttui puheeseen. »Oli sitä paitsi minun vikani, että he leikkivät höyhenillä.»

»Kyllä sinunkin pitäisi tajuta», Siniturkki jupisi. Hän pyyhkäisi Ohdakekynnen ohi ja pani rastaan takaisin tuoreaaliskasaan.

Ohdakekynsi katsahti Täpläpentuun. »Hupsis», hän kuis-kasi. Täpläpentu yritti tukahduttaa naurunkehräyksen.

»Hei, Ohdakekynsi! Minä olen harjoitellut sitä iskua taaksepäin!» Tiikeritassu harppoi aukion poikki kypälät tömisten. Hän ponkasi ilmaan, laskeutui etutassuilleen ja potkasi takajaloillaan. »Siitä saat, senkin varjoklaanilainen hiirenpapana!» hän sähähti voitonriemuisesti.

»Onko Tiikeritassun pakko koko ajan olla olevinaan?» Täpläpentu mutisi Valkotassulle, joka kohautti lapojaan.

Siniturkki näytti tyrmistyvän. »Tuohan on hyvin vaativa liike! Ei sinun pitäisi opettaa hänelle tuollaisia, Ohdakekynsi.»

Tiikeritassu hyppelehti varpaillaan. »Miksei muka?» hän tivasi. »Ohdakekynsi sanoi että minä olen vahva kuin soturi!»

Harmaavalkoinen kolli läimäytti Tiikeritassua kevyesti korvalle. »On sinulla silti vielä paljon opittavaa! Ehditkö jo tehdä vanhuksille punkkitarkastuksen?»

Tiikeritassu irvisti. »Se on maailman karsein homma! Epäreilua. Valkotassu sai käydä metsässä hakemassa sammalia Aurinkotähdelle!»

Ohdakekynsi siristi silmiään. »Tarkoittiko tuo, ettet ole tehnyt sitä? Ala mennä jo, ja sen jälkeen vien sinut taas ulos harjoittelemaan.»

Tiikeritassu muljautti silmiään mutta kääntyi sitten ja lähti lampsimaan kohti klaaninvanhimpien pesää häntä maassa.

Siniturkki tuhahti. »Sinä olet hänelle liian lepsu, Ohdakekynsi. Hän yrittää laiskotella aina kun pitäisi tehdä jotain muuta kuin opetella taistelemaan.»

Harmaavalkoinen kolli katsoi suoraan Siniturkkiin. »Sinäkö tiedät paremmin, miten minun pitäisi kouluttaa oppilastani?» Hänen äänessään oli hieman varoittava sävy.

Siniturkki liikautti korviaan. »Sanoinpahan vain mitä olen huomannut», hän maukui. Sitten hän veti häntänsä selän ylle kippuraan. »Eihän siinä mitään pahaa ole, että Tiikeritassu haluaa taistella, mutta hänen pitää oppia että hyvän soturin elämään kuuluu muutakin kuin vihollisten rökittämistä.»

»Kyllä minä pidän huolen siitä että hän oppii kaiken tarpeellisen», Ohdakekynsi sanoi hiljaa. Täpläpennusta oli jännittävä, kun soturi työnsi etukyntensä esiin ja painoi ne maahan. Jos Siniturkki ei pitäisi varaansa, hän joutuisi taistelemaan omaa klaanitoveriaan vastaan!

Siniharmaa naaras katsoi Ohdakekynttä silmiin vielä hetkisen, kääntyi sitten ja tassutti pois. Täpläpentu tajusi pidättäneensä henkeä ja puhalsi ilmat keuhkoistaan.

»Ohdakekynsi tuli takaisin!» Pienet tassut tömisivät, kun toiset pennut rynnistivät tuoresaaliskasan luo. Juovapentu ja Punapentu heittäytyivät Ohdakekynnen niskaan ja saivat hänet horjahtamaan. Harmaavalkoinen soturi tömähti kyljelleen niin että tomu pöllähti. Pajupentu ja Hallapentu loikkasivat hänen päälleen ja painoivat hänet maata vasten.

Ohdakekynnen tummat meripihkasilmät olivat säikähtäneen näköisesti ammollaan, ja hän levitteli sieraimiaan kuin hänen olisi ollut vaikea hengittää. »Päästäkää hänet!» Täpläpentu komensi pesätovereitaan. »Hänestä meni ilmat pihalle!» Hänelle itselleen oli käynyt samalla tavoin, kun hän oli pudonnut kannolta, ja hän tiesi että tuntui tosi ikävältä yrittää taas saada hengitys kulkemaan.

Pennut kömpivät Ohdakekynnen päältä pois huolestuneen näköisinä. Täpläpentu kyyristyi soturin pään viereen ja laski tassunsa varovasti tämän lavalle. »Älä liiku», hän naukaisi. »Yritä vetää henkeä vähän kerrallaan.» Hän vilkaisi lapansa yli. »Valkotassu, käy hakemassa Sulkaviiksi!»

Oppilas pinkaisi kohti parantajien pesää peittäviä saniaisia. Ohdakekynsi räpytteli silmiään ja veti henkeä rohisten. »Kaikki hyvin», hän kähisi. Sitten hän nousi istumaan ja hieroi rintaansa tassullaan. »Hieno hyökkäys, pennut!»

»Anteeksi kauheasti», Pajupentu naukui silmät ymyrkäisinä. »Ei meidän ollut tarkoitus satuttaa sinua!»

»Ei käynyt kuinkaan», Ohdakekynsi vastasi, ja hänen äänensä kuulosti edelleen siltä kuin hän olisi niellyt piikkipensaan. Hän katsoi Täpläpentuun. »Kiitos että pidit minusta niin hyvää huolta», hän sanoi hiljaa. »En varmaan olisi toipunut ilman apuasi!»

Täpläpentu aivan hehkui nenästä hännänpäähän asti. »Minä autan ilomielin!» hän naukaisi.

Valkotassu palasi Sulkaviiksi mukanaan. Parantajan pak-
susta hopeanvärisestä turkista huokui yrттien hajua. »Mitä
täällä on meneillään?» hän vaati saada tietää.

»Me satutettiin Ohdakekynttä tosi pahasti!» Punapentu
ilmoitti.

»Minä luulin että Ohdakekyntsi kuoli!» vinkaisi Juovapen-
tu.

»Olen ihan kunnossa», Ohdakekyntsi kehräsi. »Oli vain
vähän rajut leikit.»

Sulkaviiksi naukaisi huvittuneesti. »Mikä soturi se sellai-
nen on, jonka pennut onnistuvat tyrmäämään?» hän letkautti
ennen kuin juosta jolkutti takaisin pesäänsä.

»Sellainen joka opettaa meille kaikki parhaat taisteluliik-
keet!» Täpläpentu naukaisi ja tunsi sisällään lämmön, kun
Ohdakekyntsi katsahti häneen.

»Sinusta tulee jonakin päivänä hyvä pikku parantaja!» so-
turi naukaisi.

»Ei ikinä», Täpläpentu sanoi. »Minä haluan olla soturi
niin kuin sinäkin!»

Ohdakekyntsi painoi päänsä. »Siinä tapauksessa on kunnia
saada taistella rinnallasi, Täpläpentu.»

»En malta odottaa sitä!» Täpläpentu kuiskasi.

LUKU 2

»TÄPLÄPENTU, SINÄ OLET nyt ehtinyt kuuden kuun ikään, ja sinusta on aika tehdä oppilas.» Täpläpentu tärisi niin että pystyi vain vaivoin nostamaan katseensa Aurinkotähteen. Päällikkö katsoi häntä lämpimin silmin. »Tästä päivästä aina siihen asti, kunnes saat soturinimesi, kutsuttakoon sinua Täplätassuksi. Mestariksesi tulee Rastaskarva.»

Loput Aurinkotähden sanoista humisivat epäselvinä Täplätassun korvissa, kun hän tuijotti hiekanharmaata kolia, joka oli tullut hänen luokseen. Rastaskarva painoi päänsä hieroakseen Täplätassun kanssa kuonoja. Kolli haisi lehdiltä ja riistalta ja kesyttömältä metsältä.

»Voidaanko lähteä heti leiristä ulos?» Täplätassu kuiskutti. Rastaskarva kehräsi. »Hetken kuluttua, pikkuinen.»

Heidän ympärillään klanitoverien äänet kiirivät rotkossa. »Punatassu! Pajutassu! Täplätassu!»

Täplätassun pentuetoiverit seisoivat vieressä ylpeinä ja kiiltäväturkkisina. Punatassu oli saanut mestarikseen äkeän Varpuskarvan, ja Pajutassulle oli valittu Unikkoamu, joka oli jo hiukan vanha mutta loistava metsästäjä. Seuraavina rivissä olivat muut oppilaat: Hallatassu, Juovatassu ja Valkotassu, jotka huusivat heidän nimiään kaikkein kovimmin, sekä Tiikeritassu, joka seisoi vähän matkan päässä eikä huutanut

mitään, mulkoili vain uusia oppilaita kuin he olisivat panneet vatukanoksia hänen vuoteeseensa.

»Älä välitä», Punatassu kuiskasi Täplätassun korvaan. »Hän pelkää jäävänsä kakkoseksi, kun me opimme kaiken häntä nopeammin!»

»Tiikeritassunhan pitäisi olla hyvillään, kun tulee lisää oppilaita», Pajutassu huomautti. »Nyt hänen ja Valkotassun ei tarvitse hoitaa kaikkia hommia kahdestaan.»

Varpuskarva tassutti paikalle. »Jo riittää lörpöttely», hän ojensi. »Punatassu, oletko valmis näkemään reviiримme?»

»Ehdottomasti!» Punatassu kiljaisi ja hyppelehti varpaisillaan. Sitten hän äkkiä nolostui ja naukaisi: »Tietenkin, Varpuskarva. Johda sinä!»

Tummanruskea kolli katsahti häneen kysyvästi. »Niin, no, en minä sinua aikonutkaan pyytää johtamaan.»

»Me lähdemme mukaan», sanoi Ohdakeynsi, ja hänen häntänsä nyki hilpeästi, kun hän näki kolmen uuden oppilaan innostuneet ilmeet. Tiikeritassu näytti synkältä muttei sanonut mitään. Pajutassu katsoi Täplätassuun silmät ammollaan, ja Täplätassu kehräsi vastaukseksi. Ihan sama, keitä tuli mukaan; hän halusi vain nähdä maailman rotkon ulkopuolella!

VIHREÄÄ. VALTAVASTI vihreää. Lehtiä, oksia, runkoja, saniaisia, heinää... Ja valtavasti hajuja! Rastaskarva yritti selittää oravan, hiiren, mustarastaan ja pulun hajujen eroa, mutta vaikka Täplätassu olikin haistanut ne kaikki tuoresaaliskasassa, metsän ja aluskasvillisuuden keskellä hajut tuntuivat uusilta ja vierailta.

Tiikeritassu hyppeli eteenpäin ja tokaisi mennessään: »Tämä on puusilpomo. Kaksijalat katkovat täällä puita. En tiedä miksi.»

Täplätassu nuuhkaisi männyntuoksuista ilmaa. Maata peittivät joustavat ja pistelevät neulaset, eikä riistanhajua tuntunut nimeksikään. Hänen koipiaan särki ja hänen kypäliään kirveli. Hän ei ollut tajunnutkaan, että reviiiri oli näin suunnattoman suuri. Miten rajapartiot pystyivät tekemään kierroksensa niin nopeasti?

Rastaskarva pysähtyi uusimaan hajumerkin, ja Ohdakekynsi hidasti vauhtia ja jättäytyi Täplätassun vierelle. »Miten menee?» kolly maukui.

»Hyvin!» Täplätassu puuskutti. »Tämä on isompi kuin kuvittelin.»

Ohdakekynsi kehräsi. »Matkat eivät tunnu yhtä pitkiltä sitten kun olet käynyt muutamassa partiossa. Näetkö tuon aidan tuolla?»

Täplätassu tähyili runkojen väliin. Puut loppuivat tummanvihreään ruohokaistaleeseen, jota reunusti pitkä vaalea puuseinä. »Onko Myrskyklaani tehnyt tuon?»

»Ei vaan kaksijalat. Niitä asuu tuon aidan takana kaksijalikalassa. Kannattaa varoa rajan yli tulevia kotikisuja. Ne ovat lihavia ja tumpeloita eivätkä onnistu pihistämään meiltä riistaa, mutta aiheuttavat mielellään kaikenlaista häiriötä.»

Täplätassu antoi niskakarvojensa nousta pystyyn ja upotti kyntensä männynneulasiin. »Minä hädän ne tiehensä!» hän murisi. »Mokomat kavalat tunkeilijat! Niiden pitää oppia että tämä on Myrskyklaanin reviiiriä eikä niiden!»

Ohdakekynsi läpsäytti häntä kevyesti korvalle. »Tuolla asenteella sinusta tulee erinomainen soturi.»

»Kunhan hän vain oppii saalistamaan ja puolustautumaan», lisäsi Rastaskarva, joka hölkytti juuri paikalle. »Sinä näytät väsyneeltä, Täplätassu. Haluatko palata jo leiriin?»

Täplätassu kohotti päätään. »En missään tapauksessa! Saanko minä nyt nähdä sen ukkospolun?»

**Kolme ennen kertomatonta tarinaa
Soturikissat-saagojen varrelta:**

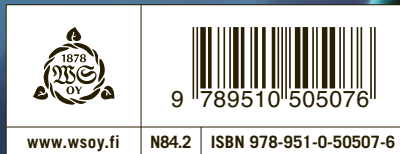
Miksi Täplälehti lopetti soturikoulutuksensa
ja päätti ryhtyä parantajaksi?

Mikä sai Mäntyähden luopumaan klaanielämästä
ja lähtemään metsästä?

Miten Myrskytähden päällikkyyttä koeteltiin
hänen klaaninsa alkuaikoina?

*Klaanien legendoja on neljäs
Soturikissat-novellikokoelma. Kirja sisältää
novellit Täplälehdän sydän, Mäntyähden valinta
ja Myrskytähden kaiku.*

Suomentanut Nana Sironen

Kannen kuva: Owen Richardson